

"Ik wil zijn zoals die moeder"

Op veertienjarige leeftijd voelde Ivanna, terwijl ze onder een boom lag, dat God haar iets vroeg. Ze verhaalt hoe het voorbeeld van een andere vrouw haar dichter bij God bracht.

8-3-2010

Ivanna Yensen, 29 jaar oud, is zeven jaar getrouwd met Leandro Abalos. Hun groeiende gezin omvat Candela (6 jaar), Marquitos (in de hemel), Juan Cruz (4), Camila (3), Nicolas (1)

en Lucia die binnenkort ter wereld zal komen.

Ivanna studeerde filosofie aan de St. Thomas Aquino Universiteit in het Argentijnse San Miguel de Tucuman. Ze werkt momenteel als lerares christelijke vorming aan de middelbare school *Buen Ayre* in de buurt van Buenos Aires. Ze doceert ook filosofie en geeft cursussen persoonlijke ontwikkeling aan drie scholen in Muniz en Bella Vista in het hoofdstedelijke Buenos Aires.

De zoektocht

“Op een dag toen ik veertien was, lag ik in het gras te bidden. Ik keek naar de hemel boven mij tussen de bladeren van een boom die mij schaduw verschaftte. Ik zal dat moment nooit vergeten. Ik besepte dat God álles van mij verwacht. Vanaf dat moment kon ik niet meer stoppen om te zoeken naar het hoe en waar ik dat zou kunnen doen,

maar het antwoord was niet bijzonder duidelijk.

Het jaar daarop begon ik met het daten van mijn huidige man Leo. Maar ik zag het plaatje nog niet zo duidelijk voor me. Enerzijds wilde ik mij geheel aan God geven. Anderzijds leek Leo mijn hart en ziel geheel voor zich te winnen.

De ontmoeting

Op een gegeven dag, ik was toen twintig en studeerde aan de universiteit, ging ik naar een vriendin om daar te studeren. Toen ik via de voordeur binnenging, werd ik door iets dieps getroffen. Wat was het? Iets ongewoons – op z'n minst oppervlakkig gezien –, maar Jezus openbaarde zichzelf op dat moment op een bijzondere manier aan mij.

Mijn ogen zagen een net en ordelijk huis, zoals zoveel andere huizen die ik kende, inclusief dat van mij. Bij de

ingang stond een beeld van de heilige Maria met daarnaast bloemen. Er was een gewone keuken en eetkamer, maar ingericht met grote liefde en zorg, met voldoende ruimte voor een groot gezin.

Om een lang verhaal kort te maken, ik zag een eenvoudig huis, bescheidener dan veel andere huizen die nooit mijn aandacht hadden getrokken. Mijn hart zag echter meer... Ik wilde zijn zoals die moeder. Wie is zij? Wat doet ze? Ze moet een bijzonder iemand zijn. Een moeder die God toont via haar huis en dagelijks werk... Ik ervoer een groot verlangen om haar te leren kennen, omdat ik voelde dat Jezus mij riep te zijn zoals zij.

Die nacht kon ik niet slapen, ik vergoot vele tranen. Ik was ervan overtuigd dat ik mijn weg gevonden had en dat mijn beide geliefden (Jezus en Leo) compatibel zijn met

die vrouw die ik slechts kende door de liefdevolle sfeer die haar huis ademde.

's Ochtends bevroeg ik mijn vriendin nogal direct. 'Wie is je moeder? Wat doet ze? Behoort ze tot een congregatie? Mijn vriendin lachte om mijn snelle vragen en schiep door haar antwoorden licht in al deze mysteries: 'Niets, ze werkt thuis en doet niets bijzonders.'

Dat 'niets' van mijn vriendin was in werkelijkheid iets, maar een iets wat zich niet onderscheidt van hetgeen elke dag gebeurt. Haar moeder was echter surnumerair lid van het Opus Dei. Ik ontdekte dat pas enige tijd later.

Omdat ik geen duidelijk antwoord kreeg, besepte ik niet goed wat mij overkwam. Het leek erop dat hetgeen waarnaar ik al zo lang zocht, zich geleidelijk voor mijn ogen begon te ontfouwen. De gedachte liet mij niet

meer los en ik vroeg aan mijn vriendin of zij een mogelijkheid wist om ergens in stilte een spirituele bezinning te doen.

'Wellicht kan een priester van het Werk je helpen', antwoordde ze.

De overgave

Op 2 oktober, drie jaar na die bezinning, vroeg ik om toelating als surnumerair lid van het Opus Dei. Ik wist niet dat de datum een bijzondere was (de dag waarop het Werk werd gesticht in 1928), maar toen ik daarachter kwam, dacht ik: 'Het Werk werd geboren... ik werd geboren... maar, natuurlijk! Ja, God bestemde mij voor het Werk in alle eeuwigheid...'

Sinds die tijd is het voor mij een dagelijkse uitdaging mijn huis om te vormen tot het huis in Nazareth, zoals de heilige Jozefmaria het placht te zeggen. En ik raak er steeds meer

van overtuigd dat de beste manier om een getrouw instrument in de handen van God te worden is om alles aan Hem over te laten. Op deze wijze tracht ik tijdens elke zwangerschap mijn verplichte dagelijkse rust te beleven.*

Gedurende deze tijd van verplichte inactiviteit, probeerde ik God alles op te dragen van hetgeen ik deed, namelijk 'niets'. Ik denk dat Jezus van mij verlangt om 'mijzelf te kennen', zodat hij ruimte krijgt om te schrijven.

** Ivanna lijdt aan een ziekte, waarbij een minimale lichamelijke inspanning weeën opwekt die de premature geboorte van haar kindje tot gevolg kan hebben.*

.....

nl/article/ik-wil-zijn-zoals-die-moeder/
(21-3-2026)